

гло, подхвърли ямурлука въ краката на снаха си и прѣчна презъ лозята за къмъ ливадитѣ.

Милкана го изпрати и се застоя права нѣколко крачки предъ колибата, загледана следъ него. Хладовината, що лѣхтѣше изъ горскитѣ усои, я задържа нѣколко минути вънъ. Тя се взираше около си и по-таенъ страхъ неволно сви сърдцето ѝ. Помѣри къмъ посоченото ѝ легло, но спря се въ недоумение. Нѣщо я задържаше вънъ, искаше ѝ се да постои така, да послуша шумолението на лозовитѣ листовце и да погледа безкрайното небе, което съ своитѣ милионъ звѣздици, единствено сега се ясно очертаваше, изкорубено и опрѣно нѣкжде въ усойната гора и въ далечнитѣ голи баири. Макаръ и не единъ пжтъ да е замръквала тя така на кѣра, но оставена сега сама и вдѣлбена въ едно, неи ѝ се стори, че за пръвъ пжтъ вижда такова хубаво небе, тѣй величествено извито и спуснато въ безкрайността. . . Тя го гледаше нена-ситно, слушаше шумолението на лозовитѣ листа, фучението на усойната гора и нѣкакъвъ смѣтенъ блѣнъ я понесе на своитѣ криле, — тя се зашемети. . . Счу се проточенъ говоръ близо нѣкжде въ лозето. Милкана трепна като пробудена отъ сънъ и бързо пролази въ колибата, легна и се смърлуши на леглото, увита презъ глава съ бащина си ямурлукъ.

Долу, по отъпканата пжтека, змийно извита посрѣдъ буйно израсли лозя, смѣло вървѣше дѣдо Кънчо съ стисната пушка въ жилести ржце и съ втренченъ погледъ въ ближнитѣ ливади. Сухото му и закосмяло лице, покрито съ бръчкули и потъ, изразяваше сила и смелостъ. Тамъ, дето пжтеката изоставяше лозята и